Forrásanyagok az *Életünk és Szolgálatunk – Munkafüzet*hez

NOVEMBER 5–11.

GYÖNGYSZEMEK ISTEN SZAVÁBÓL | JÁNOS 20–21

„Jobban szeretsz engem ezeknél?”

(János 21:15–19) Miután megreggeliztek, Jézus ezt kérdezte Simon Pétertől: „Simon, János fia, jobban szeretsz engem ezeknél?” Ő ezt válaszolta: „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.” Erre ezt mondta neki: „Legeltesd a bárányaimat.” **16** Másodszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz engem?” Ő ezt válaszolta: „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.” Erre ezt mondta neki: „Terelgesd a juhocskáimat.” **17** Harmadszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz engem?” Péter bánatos lett, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: „Szeretsz engem?” Ezt mondta hát neki: „Uram, te mindent tudsz. Tudod, hogy szeretlek.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd a juhocskáimat. **18** Amikor fiatalabb voltál, magad öltözködtél, és odamentél, ahová csak akartál. De hidd el nekem, amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, és más öltöztet fel téged, és oda visz, ahová nem akarod.” **19** Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fogja dicsőíteni az Istent. Miután ezt elmondta, így szólt hozzá: „Állandóan kövess engem.”

***nwtsty* jegyzetek a Jn 21:15, 17-hez**

Jézus ezt kérdezte Simon Pétertől: Ez a beszélgetés Jézus és Péter között nem sokkal azután zajlott le, hogy Péter háromszor megtagadta Jézust. Jézus háromszor is megkérdezte Pétertől, hogy szereti-e, mire „Péter bánatos lett” (Jn 21:17). A Jn 21:15–17-ben feljegyzett történetben két különböző görög ige szerepel: az egyik az *a·ga·pa´ó,* a másik a *phi·le´ó.* Magyarul mindkettőt a **szeret** igével adták vissza. Jézus háromszor ezt kérdezte Pétertől: „Szeretsz engem?” Péter mindháromszor határozottan azt válaszolta, hogy szereti Jézust. Jézus újra meg újra rámutatott, hogy a szeretetnek arra kell ösztönöznie Pétert, hogy jelképes értelemben **legeltesse** és terelgesse Jézus tanítványait, akikre ő a **bárányaiként** vagy juhocskáiként utalt (Jn 21:16, 17; 1Pt 5:1–3). Jézus megengedte, hogy Péter háromszor is kimondja, hogy szereti őt, majd rábízta a juhait, hogy gondoskodjon róluk. Péterben így nem maradt semmi kétség azt illetően, hogy vajon megbocsátott-e neki Jézus, amiért háromszor megtagadta őt.

jobban szeretsz engem ezeknél?: Nyelvtanilag az „ezeknél” kifejezést többféleképpen is lehet érteni. Némelyik tudós a következő értelmezés mellett foglal állást: „Jobban szeretsz engem, mint ezt a többi tanítványt?” Vagy: „Jobban szeretsz engem, mint ez a többi tanítvány?” De valószínű, hogy inkább arról volt szó, hogy jobban szereti-e ezeket a dolgokat, vagyis a kifogott halakat vagy a halászattal kapcsolatos dolgokat. A lényeg tehát nagyjából ez lehetett: „Jobban szeretsz engem az anyagi javaknál vagy törekvéseknél? Ha igen, akkor legeltesd a juhaimat.” Ha Péter múltjára gondolunk, indokolt volt a kérdés. Bár Péter Jézus első tanítványai között volt (Jn 1:35–42), nem követte őt azonnal teljes időben. Előbb még visszatért a halászathoz. Néhány hónappal később Jézus arra ösztönözte, hogy hagyja ott a munkáját, mely sok idejét igénybe veszi, és legyen emberek halásza (Mt 4:18–20; Lk 5:1–11). Röviddel Jézus halála után Péter ismét elment halászni, és más apostolok is vele tartottak (Jn 21:2, 3). Úgy tűnik hát, hogy Jézus itt Péter értésére adta, hogy el kell döntenie, mi lesz a legfontosabb az életében: a halászat, melyet az éppen kifogott halak jelképeztek, vagy az, hogy legeltesse Jézus juhait, azaz követőit (Jn 21:4–8).

Harmadszor: Péter háromszor tagadta meg az Urát. Jézus most háromszor is lehetőséget adott neki rá, hogy kifejezze az érzéseit. Péter mindháromszor kijelentette, hogy szereti Jézust.

Jézus erre azt mondta neki, hogy azáltal mutathatja ki a szeretetét, ha minden más elé helyezi a szent szolgálatot. Más felelős testvérekkel együtt táplálnia, erősítenie és terelgetnie kellett Krisztus nyáját, vagyis a hűséges követőit, akik bár felkentek voltak, szükségük volt minderre (Lk 22:32).

Kutassunk szellemi kincsek után

(János 20:17) Jézus ezt mondta neki: „Ne kapaszkodj tovább belém, mert még nem mentem fel az Atyához. Inkább menj el a testvéreimhez, és mondd meg nekik: »Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.«”

nwtsty jegyzet a Jn 20:17-hez

Ne kapaszkodj tovább belém: A görög *ha′ptomai* ige azt jelenti, hogy ’megérint’, vagy azt, hogy ’belekapaszkodik; belecsimpaszkodik’. Némelyik fordítás így adja vissza Jézus szavait: „Ne érints engem.” De Jézus nem azt kifogásolta, hogy Mária Magdaléna hozzáért, hiszen akkor sem tiltakozott, amikor a feltámadása után más asszonyok, akik látták őt, „megfogták a lábát” (Mt 28:9). Mária Magdaléna attól félhetett, hogy Jézus felmegy az égbe. Annyira szeretett volna az Urával maradni, hogy belekapaszkodott, hogy visszatartsa. Jézus azáltal biztosította arról, hogy még nem megy el, hogy megkérte, ne kapaszkodjon belé, hanem menjen el a tanítványaihoz, és számoljon be a feltámadásáról.

(János 20:28) Tamás ezt válaszolta neki: „Uram és Istenem!”

nwtsty jegyzet a Jn 20:28-hoz

Uram és Istenem!: Szó szerint: „Az Úr enyém és az Isten *[ho the·osz′]* enyém!” Vannak tudósok, akik ezt a kijelentést egy olyan, megdöbbenést kifejező kiáltásnak tekintik, amelyet Jézushoz intéztek ugyan, de amely valójában Istennek, az Atyjának szólt. Mások viszont azt állítják, hogy az eredeti görög szerint ezeket a szavakat úgy kell értelmezni, mint amelyek Jézusnak szólnak. Még ha így volna is, az „Uram és Istenem!” kifejezésnek összhangban kell lennie az ihletett Írások többi részével. A feljegyzés szerint Jézus korábban ezt üzente a tanítványainak: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, *az én Istenemhez* és a ti Istenetekhez.” Nincs okunk tehát azt hinni, hogy Tamás Jézust gondolta volna a mindenható Istennek (Jn 20:17). Korábban Tamás hallotta, amikor Jézus az Atyjához imádkozott, és az egyetlen igaz Istennek nevezte (Jn 17:1–3). Tamás tehát a következő okokból szólíthatta Jézust Istenének: úgy gondolta, hogy Jézus egy „isten”, de nem a mindenható Isten (Jn 1:1). De az is elképzelhető, hogy ahhoz hasonlóan szólította meg Jézust, mint ahogy Isten szolgái szólították meg Jehova angyali követeit a Héber iratok feljegyzései szerint. Tamás ismerhetett olyan történeteket, amelyekben egy bibliai szereplő vagy olykor a bibliaíró úgy felelt egy angyali követnek, vagy úgy beszélt róla, mintha ő maga lett volna Jehova Isten (Vesd össze: 1Mó 16:7–11, 13; 18:1–5, 22–33; 32:24–30; Bí 6:11–15; 13:20–22.) Tamás tehát ilyen értelemben beszélhetett Jézushoz mint Istenéhez, elismerve, hogy Jézus az igaz Isten képviselője és szószólója.

Némelyek szerint az, hogy a görög szövegben az „uram” és „istenem” szó előtt határozott névelő áll, azt jelzi, hogy ezek a szavak a mindenható Istenre utalnak. Ámde valószínű, hogy ebben a szövegkörnyezetben a névelő használata pusztán görög nyelvtani sajátosság. Máshol is látunk arra példát, hogy egy alanyesetben álló görög főnév megszólító esetbe kerül a határozott névelő miatt. Ilyen szerkezet fordul elő a Lk 12:32-ben (szó sz.: „a kicsiny nyáj”) és a Kol 3:18–4:1-ben (szó sz.: „a feleségek”; „a férjek”; „a gyermekek”; „az apák”; „a rabszolgák”; „az urak”). Ehhez hasonlóan az 1Pt 3:7-ben szó szerint ez áll: „a férjek”. A névelő használata tehát nem feltétlenül meghatározó abból a szempontból, hogy mire gondolt Tamás, amikor így szólította meg Jézust.